

[Valdemar Thomsen.]

Baand kunde undværes; store Beløb, der nu medgaar til Administrationen, kunde spares, og megen Svindel og Usundhed kunde undgaas.

I det Øjeblik de udenlandske Vekselskurser bringes i Harmoni med Landets økonomiske Forhold, har vi slet ingen Brug for de mange baade for Handelen og for Forbrugerne generende Restriktioner, og Valutaloven kunde da indskrænkes til at tage Sigte paa de handelspolitiske Forhold.

Den Antipati mod Kronesænkningen, som man har formaaet at oparbejde i talstærke Kredse i vort Land, hviler efter min Mening paa et fuldstændig forkert Grundlag, idet man gaar ud fra, at Prisstigningen vil staa i ligefremt Forhold til Kronefaldet. Men det er ingenlunde Tilfældet. Det ærede Medlem Hr. Christiani foretog for nogle Aar siden, da han sidst var Medlem af dette høje Ting, Beregninger, som gik ud paa at fastslaa, hvordan en eventuel Kronesækning vilde virke. Han gik ud fra en Stigning paa de udenlandske Vekselskurser paa 40 pCt., altsaa nogenlunde det, der her er Tale om, lidt mere, og han gik altsaa ud fra en Prisstigning paa Eksportvarer af samme Størrelse, nemlig 40 pCt. Det Resultat, han kom til, var, at et normalt Budget her i København paa 3 000 Kr. vilde faa en Udgiftsforøgelse paa 10 pCt., altsaa langt fra noget foruroligende. Naar det ikke blev mere, skyldtes det naturligvis for det første, at mange Priser overhovedet ikke paavirktes af en Kronesækning, og for det andet, at det er Engrospriserne paa vore Eksportvarer, som stiger i samme Forhold som Kronen, der bliver afgørende for Landbruget.

Et enkelt Eksempel paa det, som det ærede Medlem Hr. Christiani her var inde paa, vil belyse Forholdet. Sødsmælk koster her i København omkring 36 Øre pr. l., men Eksportværdien af den Mælk, som medgaar til at fremstille Smør, ligger højest omkring ved 12 til 13 Øre pr. l. Efter vort Forslag vil denne Eksportværdi stige med omkring 33 pCt., det vil altsaa sige 4 Øre paa en Liter Mælk, og det udgør, som man vil se, kun 10—12 pCt. af Detailprisen paa Mælk. Prisstigningen vil altsaa blive yderst maadeholden, selv paa et Produkt, hvor Prisen helt igennem retter sig efter Eksportpriserne. Og dertil kommer — og det vil jeg gerne slaa en Streg under —, at den almindelige Forbruger gennem vort Forslag om Rentesækning vil kunne paaregne store Besparelser paa Udgifter til Husleje

og alt, hvad der skal købes, idet mange Varepriser for en meget stor Del bestaar af Renteudgifter. Alt i alt kan man dristigt paastaa, at Forbrugerne bliver holdt mere end skadesløse for den Prisstigning, der følger med Kronefaldet, gennem den Fordele, som Rentesækningen betyder.

Hensigten med vort Forslag er gennem de valutariske Foranstaltninger og den Rentesækning, der foreslaas, at lade Højfinansens betale, hvorimod Regeringen gaar den modsatte Vej med Foranstaltninger, hvorved Forbruget bliver svækket, idet Købekraften tages bort fra den jævne Befolkning baade paa Land og i By.

Nu vil man heroverfor hævde, at vi engang tidligere, nemlig i 1933, har forsøgt med en Kronesækning, og man vil ogsaa paastaa, at det kan man ikke uden stor Fare gentage. Der er hertil at bemærke, at den Kronesækning, der blev foretaget i 1933 — som vel nok saa at sige er det eneste, der har hjulpet Landbruget væsentligt i den økonomiske Situation, det befinder sig i —, havde den store Fejl, at den ikke var omfattende nok; den førte ikke til det, som den skulde have ført til, nemlig økonomisk Balance og økonomisk Ligeret for Landbruget.

En stor Fejl er det efter min Mening, at den valutariske Tilpasning i vort Land ikke gennemførtes for et Par Aar siden, netop paa det Tidspunkt, da vi fremsatte nærværende Forslag, og netop paa det Tidspunkt, da en Række Lande — uden Hensyn til, om de tidligere havde devalueret — nu igen gennemførte en Møntdepreciering. Fuldstændig urimeligt er det, som mange gør, at henvise til, at f. Eks. Norge og Sverige ikke har sænket Møntværdien i samme Omfang som vi. Vore økonomiske Forhold kan desværre paa ingen Maade sammenlignes med disse vore Nabolandes, og det maa i dette Forhold være det afgørende. Indlysende forekommer det mig at være, at en Udvidelse af Regulerings-systemet fører til en yderligere Kreditindskrænkning, til endnu større Arbejdsløshed, og en saadan Udvikling vil derfor være uhyre farlig. Det synes jeg, den højtærede Indenrigsminister burde betænke, naar han nu saa skaanselsløst sabler vort Lovforslag ned.

Maaske jeg i denne Forbindelse maa gøre opmærksom paa, at vort Forslag hviler paa to Principper, der tidligere gennem positive Lovforslag fremsat her i Tinget netop er godkendt af den højtærede Indenrigsminister. Jeg tænker paa et Forslag angaaende Krise-fonden i Forbindelse med Konverterings-